

Dos nens de 84 i 86 anys

La Julia és farmacèutica i viu a Valladolid. Ara està dedicada a tenir cura dels seus pares, que són grans i no es poden valer del tot per sí mateixos.

19/09/2011

Em dic Julia Villanueva, sóc farmacèutica. Crec que sóc una persona molt corrent, que va rebre una bona formació cristiana, de petita va viure una vida feliç, i que ha estat testimoni del lliurament

constant dels seus pares per formar els seus fills.

Vaig anar a dues escoles de monges, i n'estic molt orgullosa, perquè penso que vaig aprendre molt i a més m'ho vaig passar molt bé.

Quan tenia pocs anys els pares van demanar l'admissió a l'Obra i llavors vaig començar a anar a les convivències d'estiu, i després a l'únic club juvenil -l'únic Centre per a gent jove- que per aquells temps hi havia a Valladolid.

Aleshores em vaig adonar perfectament que Déu em cridava i em demanava un lliurament total: em demanava que li lliurés casar-me, formar una família i fins i tot que els meus possibles fills fossin numeraris. La numerària havia de ser jo. I vaig demanar l'admissió a l'Opus Dei. Porto a l'Obra un munt d'anys, el 72% de la meva vida, de manera que pràcticament tot l'hi dec a l'Opus Dei.

"Catapultar" al cel

Penso que en la meva vida no hi ha res d'extraordinari, però cada vegada estic veient més clar que justament en aquestes coses ordinàries és on Déu espera la meva santedat: Déu vol que li demostrï el meu amor, que em lliuri de nou, en les circumstàncies normals de la meva vida, i així -i no d'una altra manera- arribaré a la santedat.

Al principi de la meva vocació sempre estava latent la idea d'una vida "brillant". M'atreïen les vides heroïques d'alguns personatges històrics, científics... o de sants. I volia que la meva vida fos així, però després vaig anar considerant que jo mateixa era bastant corrent, que no arribaria a tant. Déu em volia així, i així m'havia escollit.

També em vaig adonar que l'excel·lència atrau sempre - m'exerceix un gran poder d'atracció-

i que aquesta es pot assolir per mitjà de la feina, de l'esforç, de la tenacitat. Encara més, m'atrau pensar que el meu esforç no es queda arran de terra, en aquesta terra on vivim, sinó que em pot "catapultar" al cel, si tot ho transformo, des de dins i des del principi, en treball de Déu.

No em va sortir "a la primera"

De vegades jo programo la meva existència, però Déu introdueix factors que podria anomenar desorientadors o desestabilitzadors, volent que descobreixi quin és el camí que em porta més directament a Ell. M'explico: sóc farmacèutica, sempre vaig voler ser-ho, potser perquè "ho vaig mamar" a casa meva: els pares i els avis, tots dos, han estat farmacèutics, la meva infància i adolescència és plena de records relacionats amb l'exercici d'aquesta professió.

Però no em va sortir bé "a la primera", perquè no vaig passar les proves d'accés a la Universitat de Navarra. Quin desconcert!, no?. Per circumstàncies particulars vaig haver d'estudiar la Llicenciatura en Químiques.

Després vaig poder convalidar i estudiar Farmàcia i ara treballo des de fa anys en la que era la farmàcia del meu pare. Però abans vaig fer de tot: cuidar nens, donar milers de classes particulars, vaig treballar ajudant en el laboratori d'una fàbrica d'alimentació, com a secretària d'una escola d'idiomes... Es tractava d'anar veient el camí per on Déu em portava, vivint l'esperit de l'Opus Dei: perquè no hi ha santificació sense feina.

Decidir conscient i lliurement

Ara que estic totalment integrada en el treball i ho faig sense parar, Déu em demana que deixi la meva vida

còmoda i “m’enredi” cuidant els meus pares, que són grans i no es poden valer del tot per sí mateixos.

No és desconcertant? No hauria de tenir disponibilitat plena per a l'Obra i les seves tasques apostòliques? No he rebut formació per a això? Sí, però Déu va preparant les coses perquè nosaltres decidim conscient i lliurement allò que hem de fer.

Amb la gràcia de Déu i l'ajuda que m'han ofert a l'Obra, jo he decidit dedicar el temps lliure a allò que ells necessiten, i fins que ells ho necessitin. No perdo per això la meva identitat: sóc la mateixa, tan numerària com qualsevol altra, encara que pràcticament visqui a la feina, i em dediqui als meus pares. Déu m'ho ha demanat. Un cosí meu d'això n'anomena "destí", jo hi veig una providència paternal de Déu, i em sembla que guanyo molt amb aquesta apreciació.

No perdre mai el bon humor

He experimentat per aquesta circumstància una especial maduració interior, una transformació de les meves aspiracions personals en un lliurament real, i "a peu de carrer", com diuen els periodistes, i sé que, si ho faig bé, amb això em guanyaré el cel, perquè a més de viure les obres de misericòrdia que ens va ensenyar el Senyor, visc la justícia, sóc més generosa, més forta, creixo en l'amor -aprenc a estimar- i sóc grata a Déu. No és per estar molt contenta?

Sempre he estat una persona alegre, simpàtica. Ara, que vaig fent-me gran i a la meva edat la gent es va tornant més seriosa, jo m'he trobat amb dos "nens" de 84 i 86 anys, que em fan ser millor persona, estic segura que cara a Déu i cara a l'Obra m'estic entrenant per servir millor. Això m'omple d'alegria, encara que corri

molt més que abans, i encara que
hagi de lluitar per no perdre mai el
bon humor.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/dos-nens-
de-84-i-86-anys/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/dos-nens-de-84-i-86-anys/) (17/08/2025)